

Phần 6

Trâm Anh ngồi ở góc phòng của nhà hàng. Cô quan sát rất kỹ rồi mới bấm điện thoại cho Chấn Hưng:

- Alô! Chấn Hưng đây!

- Nếu anh có rảnh thì đến nhà hàng "sang sang" sẽ có điều thú vị cho anh nhìn.

Chấn Hưng phàn nàn.

- Anh xin em mà Trâm Anh hãy để anh yên một chút được không?

Trâm Anh gằn từng tiếng:

- Người phá rối anh không phải là tôi, mà là một người khác đó.

- Người đó là ai?

- Là người mà anh đã đặt trọn niềm tin đó.

Chấn Hưng cau có:

- Thật ra em muốn gì đây.

- Em nói rồi, anh nên đến nhà hàng đi, em sẽ chứng minh cho anh thấy một chuyện vô cùng lí thú.

- Em đùa dai vậy sao Trâm Anh? Thật ra em muốn gì?

Trâm Anh nghiêm giọng:

- Em hỏi anh vợ anh có nhà hay không?

Chấn Hưng dậm bực:

- Em hỏi chuyện ấy để làm gì chứ?

Trâm Anh thách thức:

- Em không trả lời anh được mà anh hãy đến đây để chứng kiến một cách hiện thực là mắt thấy tai nghe.

Chấn Hưng cũng muốn xem cô ta giở trò gì nên nhận lời ngay:

- Được mười phút nữa tôi sẽ đến. Để xem cô giở trò gì. Trâm Anh gọi mấy món thức ăn.

Và một chai rượu mạnh. Cô uống cầm chừng để chờ Chấn Hưng tới. Sợ anh không thấy mình nên Trâm Anh cố tình ra tận cửa để đoán anh:

- Anh đến rồi à, vào đi anh?

Chấn Hưng nhìn cô nghi ngờ:

- Cô lừa tôi sao?

Trâm Anh hơi bực:

- Sao lúc nào anh cũng nghi oan cho người khác hết vậy.

Chấn Hưng đi theo cô vào bàn. Rót cho anh ly rượu, cô bảo:

- Anh uống xong ly rượu này rồi anh em sẽ cho anh thấy một điều rất thú vị.

Chấn Hưng nhìn cô chăm chăm:

- Em lại đùa nữa sao Trâm Anh. Thật tình là anh rất bận rộn.

Nhường mày Trâm Anh lắc đầu:

- Đùa với anh thì em có thật. Nhưng lần này thì không đâu.

Chuyện có thật trăm phần trăm.

Chấn Hưng nổi giận:

- Em muốn giờ trò gì thì hãy nói đi Trâm Anh?

Biết anh đang nổi nóng Trâm Anh đành hất mặt về phía trước rồi nói với anh:

- Anh hãy nhìn thẳng về phía trước xem đó là ai?

Chấn Hưng nhìn theo cái hất hàm của Trâm Anh. Anh sững sờ nhìn đắm đắm về hướng đó. Bảo Vy đang cười vui hơn hờ bên một người đàn ông Chấn Hưng quên đây là nhà hàng. Anh đứng vụt lên:

- Khốn nạn!

Nhưng Trâm Anh kịp kéo tay anh ngồi xuống.

- Nào, hãy bình tĩnh, biết đâu đó chỉ là bạn mà thôi.

Chấn Hưng mím môi:

- Có lẽ em nói đúng, đó chỉ là bạn mà thôi.

Trâm Anh chỉ chờ có thể, cô cười thật to:

- Là bạn ư? Bạn trai hay bạn đời. Anh nói thử xem.

Chấn Hưng gất lên:

- Họ chỉ đơn thuần là bạn mà thôi. Bất cười càng to hơn Trâm Anh mai mỉa:

- Anh thật sự cho đó là bạn sao? Hãy nhìn kỹ cử chỉ của họ thêm một chút đi anh.

Chấn Hưng tuy trong lòng có giận lắm. Nhưng anh vẫn cố giữ bình tĩnh:

- Anh rất tôn trọng sự tự do của vợ anh. Anh tin cô ấy.

Trâm Anh hơi nhúu mày:

- Em không thắc mắc đến chuyện anh tin tưởng vợ mình. Nhưng em chỉ khuyên anh nên nhìn thẳng vào sự việc mình đang thấy nó diễn ra trước mắt mình.

- Họ vẫn giữ khoảng cách với nhau an toàn mà.

Trâm Anh đề thêm.

- Em thấy họ thân mật nhau đến mức chỉ còn thiếu với nhau nụ hôn nữa mà thôi.

Chấn Hưng sùng sộ:

- Em...

- Đừng nổi nóng em chỉ nói lên sự thật mà thôi. Anh hãy kiên nhẫn mà chờ đi. Màn hai cảnh hai sắp bắt đầu rồi đó.

Tự tay rót cho mình ly rượu anh uống cạn:

- Anh rất tin tưởng vợ anh. Cô ấy rất chung thủy!

Hơi mím môi Trâm Anh hỏi:

- Thật vậy sao?

Trâm Anh cảm thấy vui và cũng tự rót cho mình một ly:

- Em cũng uống với anh!

Bỗng Trâm Anh khều vào vai Chấn Hưng:

- Nhìn cho kỹ kia!

Lê Phương đưa tay vuốt ve mái tóc của Bảo Vy. Hai người đang cười cười nói nói gì với nhau đó. Chấn Hưng chịu không nổi nên đứng phắt dậy tiến đến bàn của Lê Phương và Bảo Vy:

- Cô thật là quá đáng!

Cả hai giật mình nhìn lên. Bảo Vy tròn mắt ngạc nhiên:

- Sao anh lại đến đây?

Chấn Hưng cười gằn:

- Tôi vẫn có thể đến chứ cô. Đến để tận mắt nhìn vợ mình lãng loạn trác nết.

Bảo Vy hét lên:

- Anh vừa nói gì?

- Hừm, sờ sờ trước mắt cô còn chối nữa sao?

Lê Phương đứng lên đối mặt với Chấn Hưng:

- Anh đã làm rồi, tôi với Bảo Vy chỉ trò chuyện thôi mà.

Chấn Hưng nhìn đồng hồ rồi nói:

- Đêm tối, cô dám hẹn tình nhân vào nhà hàng, cô nói sao đây chứ.

Bảo Vy cố thanh minh:

- Thật tình giữa em và anh ấy chỉ là bạn của nhau mà thôi.

Chấn Hưng khoát tay:

- Thôi đi em khỏi cần phải thanh minh gì cả. Anh đã tận mắt chứng kiến hết rồi.

Bảo Vy nghe đau buốt con tim. Cô không ngờ Chấn Hưng lại hồ đồ đến như vậy:

- Lê Phương với em bây giờ chỉ là bạn của nhau mà thôi. Xin anh đừng nghĩ quấy cho em.

Chấn Hưng cười khẩy:

- Cô cho tôi là trẻ con chắc. Chuyện cô làm chưa thấy đủ xấu hay sao?

Bảo Vy biết chồng mình đã hiểu lầm nên cố tình phân bua:

- Em nói với anh rồi. Chuyện này anh đã hiểu lầm rồi.

Trùng mắt nhìn vợ, Chấn Hưng đau khổ tột cùng:

- Anh rất muốn đây chỉ là sự nhầm lẫn mà thôi. Nhưng làm sao mà nhầm được anh đã chứng kiến rõ ràng.

Lê Phương ôm tồm nói:

- Chúng tôi chỉ xem nhau là bạn mà thôi. Xin anh đừng hiểu lầm mà tội cho Bảo Vy.

Chấn Hưng ném tia nhìn giận dữ vào Lê Phương

- Anh đúng là thằng tồi, dám dụ dỗ vợ người ta thì còn dám lên tiếng sao?

Bảo Vy gào lên:

- Em phải nói như thế nào thì anh mới hiểu em đây.

Trâm Anh đứng khoanh tay trước ngực cô xen vào:

- Người ta đang ngồi nói chuyện chứ đâu phải là ... mà anh cho là ngoại tình được.

Bảo Vy ngó trùng vào Trâm Anh hỏi giọng gay gắt:

- Cô là gì mà xen vào chuyện vợ chồng tôi.

Bật cười khan, Trâm Anh mai mỉa:

- Bộ chị còn coi anh đây là chồng sao? Vậy anh này là gì của chị thế?

- Cô...

Khoát tay Trâm Anh ngạo nghễ hất mặt nói với Bảo Vy:

- Tôi là kẻ bàng quang thôi. Nhưng thấy chuyện bất bình thì lên tiếng vậy thôi.

Bảo Vy lắc đầu:

- Nhưng cô đâu hiểu được chuyện vợ chồng tôi.

Trâm Anh cười cười:

- Chị có thể không biết tôi. Nhưng tôi, tôi rành chị lắm.

- Cô...

- Phải, tôi đã chứng kiến nhiều lần chị và anh ta đi với nhau

Bảo Vy hét lên:

- Cô đừng có nói bậy.

- Tôi nói có sách mách có chứng hử hoi.

Bảo Vy nắm tay Chân Hưng lắc lắc:

- Đừng tin lời cô ta anh ạ? Em không hề phản bội anh.

Trâm Anh cao giọng:

- Thật ra trăm ngàn cô gái khi phản bội thường kêu ca như vậy.

Lê Phương không tài nào chịu nổi nữa. Anh hét vào mặt Trâm Anh:

- Cô kia! Thật ra cô là ai?

- Không cần biết.

Chân Hưng giận dữ quát vợ:

- Cô về cho tôi!

Rồi anh nắm tay Bảo Vy kéo ra ngoài. Mọi người nhìn theo ái ngại.

Lê Phương trừng mắt nhìn Trâm Anh rồi vội bước ra ngoài.

Trâm Anh ngồi xuống bàn, xem ra cô hả hê lắm. Uống cạn ly rượu, cô mỉm cười một mình.

Thái độ trầm lặng của Chân Hưng trong bữa cơm tối nay khiến cho ông Chân Lâm phải ngạc nhiên:

- Lại xảy ra chuyện gì phải không Chân Hưng?

Anh ngược lên nhìn ông rồi lặng lẽ lắc đầu:

- Không có gì đâu ba ạ?

Rồi anh bỏ đũa đứng lên.

- Cả nhà ăn đi. Em no rồi. Bà Quế thấy lạ. Nhưng không tiện hỏi. Chấn Kiệt lên tiếng:

- Ba ơi! Con muốn đi ra ngoài công viên chơi!

Chấn Hưng lắc đầu:

- Hôm nay thì không được ba đang mệt.

Nó cắn nhần:

- Vậy mà ba hứa chiều thứ bảy là sẽ đưa con với mẹ đi chơi.

Chấn Hưng dỗ dành con.

- Đúng là ba có hứa. Nhưng hôm nay ba mệt lắm.

Thế là Chấn Kiệt không vùi vãnh nữa. Ai tản về phòng nấy Bảo Vy dắt Chấn Kiệt về phòng riêng:

- Mẹ đưa con về phòng nhé!

Chấn Kiệt ngoan ngoãn đứng lên:

- Vâng ạ!

Ông Chấn Lâm cũng đã vào phòng. Bà Quế liền theo Chấn Hưng về phòng:

- Con hãy nói cho mẹ biết đi, đã xảy ra chuyện gì?

Chấn Hưng tần ngần:

- Không có gì đâu mẹ!

Bà tỏ ý không hài lòng:

- Mẹ đẻ ra con và nuôi cho con lớn ngần này rồi, mẹ không hiểu tính con sao?

Chấn Hưng chối quanh:

- Không có thật mà mẹ!

- Con đừng có ôm đồm vào lòng một mình như vậy. Có chuyện gì nói ra mẹ giúp cho

Chấn Hưng vẫn giữ miệng.

- Không có gì thật mẹ ạ!

Chuyện cơ quan nhiều quá nên con thấy mệt mà thôi.

Bà Quế biết là Chấn Hưng không nói nên bà đành phải tôn trọng nó:

- Vậy thôi con hãy vào ngủ đi. Mẹ không làm phiền con nữa đâu.

Nhìn theo dáng mẹ Chấn Hưng cảm thấy nao nao trong lòng. Biết được chuyện này có lẽ mẹ là người buồn nhiều nhất.

Biết Bảo Vy cố ý tránh né mặt mình. Chấn Hưng đi qua phòng của Chấn Kiệt để tìm cô. Không ngờ anh thấy Bảo Vy đang nằm ngủ. Anh lay cô dậy cho bằng được:

- Cô dậy về phòng cho tôi nói chuyện một chút.

Bảo Vy từ chối:

- Tôi bận lắm. Ngày mai hẳn nói.

Nhưng Chấn Hưng nào để cô được yên:

- Cô về phòng hay là ở lại đây để Chấn Kiệt nghe thấy chuyện xấu xa của cô.

Biết lúc này mà cứng nhắc với anh sẽ sinh ra chuyện lớn nên Bảo Vy lắc đầu:

- Anh muốn gì cũng được nhưng không phải là bây giờ.

Chấn Hưng tức điên lên:

- Điều gì khiến cô cứng nhắc với tôi như vậy?

- Điều gì ư? Là điều mà anh áp đặt cho tôi đó.

- Tôi áp đặt cho cô ư? Cô còn có thể nói được như vậy à?

Bảo Vy mím môi nén cơn tức giận. Cô không ngờ Chấn Hưng lại có thể hò đồ đến như vậy.

- Em đã nói rồi em với anh ấy không có gì cả.

- Ai sẽ chứng minh điều đó đêm hôm hò hẹn ai biết chuyện gì xảy ra.

Bảo Vy nói như hét:

- Anh ăn nói với vợ anh như vậy sao? Em là vợ anh mà anh không tin ư?

Chấn Hưng gắt lên:

- Tình cũ không rủ cũng đến mà. Em đã lén lút hẹn hò với anh ta. Em cho anh là người như thế nào đây?

Bảo Vy cố bào chữa:

- Em không có ý gì đâu. Tụi em bây giờ chỉ là bạn của nhau mà thôi.

Chấn Hưng lắc đầu, anh gạt ngang những câu biện minh của cô:

- Thôi, em đừng có nói nữa. Bấy lâu nay em cho anh là một thằng khờ.

Bảo Vy run lên:

- Em không có, em không phản bội anh!

- Đừng kêu gào thảm thiết như vậy. Tôi yêu em thế nào ắt hẳn em đã biết rồi. Nhưng anh không thể chấp nhận sự lừa dối của em.

Bảo Vy khóc ngất lên:

- Em không có lừa dối anh. Em không có.

Chấn Hưng không muốn cha mẹ biết nên xua tay:

- Thôi được đêm nay cô có thể ngủ với Chấn Kiệt.

Bảo Vy nước mắt đầm đìa nắm tay anh kéo lại:

- Em không phản bội anh đâu Chấn Hưng ơi!

Nhưng Chấn Hưng đã hô về phòng mình. Đêm ấy dường như anh thức suốt đêm gạt tàn thuốc như đầy ắp đầu lọc.

Sáng dậy Bảo Vy thật uể oải đầu cô đau buốt. Ngồi dậy không vững cô nằm vật xuống giường. Chấn Kiệt sợ hãi:

- Mẹ, mẹ không sao chứ?

Bảo Vy đưa tay ra hiệu:

- Con đừng hét hoảng như thế. Mẹ không sao đâu mà.

Chấn Kiệt kêu to:

- Nhưng mặt của mẹ kia!

- Sao thế con?

- Có gì đó lạ lắm.

Bảo Vy ôm con vào lòng:

- Chấn Kiệt ngoan, con đừng làm âm lên như vậy. Mẹ sẽ hết nhanh thôi mà.

Nó hỏi như dỗ dành:

- Mẹ ơi! Sao mẹ lại thế?

- À chắc do mẹ thức khuya thôi.

Nắm tay kéo Bảo Vy lại Chấn Kiệt lại nói:

- Dậy ăn sáng đi mẹ!

Bảo Vy lắc đầu:

- Mẹ không ăn đâu, con ăn rồi đi học.

Chấn Kiệt vô tư chạy ra ngoài. Gặp Chấn Hưng nó nói:

- Mẹ sẽ không ăn điếm tâm. Chấn Hưng như không quan tâm:

- Vậy hả? Vậy con ăn đi!

Nó nói:

- Ba vào gọi mẹ đi!

Chấn Hưng phớt lờ:

- Để mẹ ngủ đi!

- Ngủ gì giờ này. Mẹ thức rồi mà ba.

Chấn Hưng nạt lớn:

- Thôi ăn đi! Nhiều chuyện quá!

Chấn Kiệt sụ mặt:

- Sao ba lại mắng con?

Anh dịu giọng:

- Chấn Kiệt ngoan ăn đi rồi con đi học nữa đó.

Ông Chấn Lâm và bà Quế bước vào. Bà Quế lên tiếng:

- Mẹ con đâu?

Chấn Kiệt đáp thành thật:

- Mẹ con bị bệnh rồi nội.

Bà nhìn Chấn Hưng:

- Vợ con thế nào?

Chấn Hưng đáp mà không nhìn bà.

- Cảm xoàng thôi mẹ!

Bà Quế lo lắng:

- Con nên đưa vợ con đi khám bệnh đi nhé! Đừng có chủ quan.

Chấn Hưng vội trấn an.

- Không sao đâu, nghỉ một chút sẽ khỏi thôi mà.

Bà Quế lại vui vẻ nói:

- Đây có khi nào Chấn Kiệt sắp có em không vậy?

Nghe nói có em Chấn Kiệt vui mừng lắm. Nó nhảy cẫng lên:

- Hay quá, con sắp có em sao nội?

Chấn Hưng lắc đầu:

- Không đâu mẹ ạ, cô ấy chỉ bị đau đầu mà thôi.

Bà Quế lại khuyên:

- Hai đứa cũng lớn tuổi rồi nếu muốn sinh thêm thì hãy tính đi con.

Chấn Hưng chỉ cười mà không nói gì. Ông Chấn Lâm thì lại nghĩ khác:

- Có nằm mơ thì bã cũng không có thêm đứa nào đâu.

Bà Quế căn nhắc:

- Ông này kì ghê. Ông bớt thành kiến với dâu một chút được không?

Ông phẩy tay rồi nói với giọng bực bội.

- Nếu muốn tôi không có thành kiến thì trừ khi nó đừng làm khổ thằng con của mình kia.

Chấn Kiệt ôm bụng:

- Con đói bụng lắm rồi nội ơi! Con muốn ăn điểm tâm do ba của con làm kia.

Bà đỡ dành:

- Được rồi, con vào mời mẹ của con ra đây rồi cùng ăn luôn.

Chấn Hưng ngăn:

- Thôi, chúng ta cứ ăn trước nên để cô ấy nghỉ ngơi một chút.

Vào ngồi ăn không khí tẻ nhạt. Chấn Hưng là người đau nhiều nhất. Anh cắn răng chịu đựng.

Dêm ấy Hà Mẫn say đến nỗi không biết đường về. Hai người gục tại bàn. Gần sáng Lê Phương mới chịu về. Thấy cảnh tượng bày biện, và cách ngủ của hai cô, anh phải lên tiếng hỏi:

- Sao hai cô ngủ kì thế này, cả hai giật mình. Thoại My tỉnh táo hơn. Cô che miệng ngáp:

- Anh về rồi à?

Còn Hà Mẫn thì cảm thấy xấu hổ, cô đáp ứng:

- Em.. em xin lỗi!

Lê Phương nhìn mọi thứ trên bàn rồi hỏi giọng gay gắt:

- Hai cô bày tiệc ở đây à?

Hà Mẫn đứng lên, cô cố nén xúc động mà nói:

- Anh thật là vô tình. Thoại My cố tình tổ chức sinh nhật cho anh vậy mà anh....

Thoại My ngăn Hà Mẫn:

- Thôi đi chị, mọi chuyện xem như đã xong cả rồi đấy. Giờ nên dọn dẹp là hơn.

Lê Phương tỏ vẻ lạnh lùng:

- Các cô bày vẽ làm gì cho mệt xác như thế?

Vừa dọn Thoại My vừa nói móc:

- Tại thích thì làm cho vui thôi. Anh bận tâm làm gì?

- Nhưng tôi không muốn các cô vất vả vì tôi thôi.

Thoại My cười khô khan:

- Trên thực tế thì tội này làm tội này ăn. Đâu có liên quan gì đến anh. Đúng không?

Hà Mẫn vẫn ngó trừng anh. Giọng cô đầy trách móc:

- Anh thật là quá đáng. Người ta đã có chồng rồi đó. Anh đừng làm tan vỡ một gia đình.

Lê Phương gằn giọng:

- Cô nói điên gì thế?

- Chính mắt tôi thấy, anh đừng hòng chối cãi.

Lê Phương đang giận nên khi nghe Hà Mẫn nói thế, anh gắt:

- Cô thấy gì và tôi chối cãi những gì cơ?

Hà Mẫn vạch tội.

- Anh tư tình hò hẹn với một người đã có chồng có con. Đúng không anh nói đi?

Lê Phương mím môi:

- Chúng tôi chỉ là bạn.

- Ai sẽ tin điều đó.

Thoại My lên tiếng:

- Tôi tin điều đó.

Hà Mẫn nhìn xoáy vào mắt cô:

- Sao nhỏ nói thế?

Thoại My kể:

- Vì tôi có thể tin vào chị dâu của mình.

Lê Phương nhìn Thoại My một cách tin cậy:

- Cô hiểu điều đó thì tốt rồi!

Hà Mẫn biết mình không có đủ tư cách gì mà trách anh. Có trách là cô nên tự trách mình mà thôi. Biết Hà Mẫn buồn nên Thoại My nói với Lê Phương:

- Chị Mẫn đến mừng sinh nhật của anh suốt đêm luôn đó.

Lê Phương lắc đầu:

- Nhưng mà anh... anh

Hà Mẫn xúc động thật mạnh cô để rơi nước mắt:

- Nhưng mà anh không có mời tự cô ấy đến chứ gì?

Lê Phương nhăn nhó:

- Anh không có nghĩ thế.

Hà Mẫn day dứt:

- Đăng lý ra em đừng đến và em không hề biết chuyện gì để xảy ra thì có thể em sẽ không đau như thế này đâu.

Nói rồi, Hà Mẫn bỏ chạy ra ngoài. Mặc cho Thoại My gọi giật lại.

- Hà Mẫn

Lê Phương thấy Thoại My định chạy theo anh ngăn lại:

- Hãy để cho cô ấy đi đi. Cô ấy sẽ quên đi một cách nhanh chóng.

Còn lại hai người Thoại My chất vấn Lê Phương:

- Anh và chị dâu tôi vui sinh nhật đến quên cả đường về như vậy sao?

Lê Phương thở dài:

- Đừng hiểu lầm, người thức sáng đêm và đi lang thang suốt đêm chỉ có một mình tôi thôi.

Ngạc nhiên, Thoại My hỏi:

- Thế còn chị dâu của tôi.....

- Anh Chấn Hưng đến đưa về rồi.

Tròn mắt kinh ngạc nhìn anh:

Thoại My há hốc mồm:

- Anh tôi ư?

- Đúng vậy!

Thoại My kêu lên:

- Ôi như vậy là không ổn rồi. Đáng lí ra anh và chị ấy không nên làm như vậy.

Lê Phương bào chữa:

- Chúng tôi chỉ dự sinh nhật của nhau thôi mà.

Thoại My hần học:

- Hai người thật quá cả gan chị dâu tôi cũng thế. Có chồng mà chẳng chịu an phận.

Lê Phương nhìn xoáy vào mắt Thoại My:

- Cô mà cũng nghĩ chị dâu mình như vậy sao?

Thoại My gay gắt.

- Dù tôi không nghĩ nhưng anh hai tôi thì sao đây. Anh nói đi? Sao anh lại im lặng?

Lê Phương rít một hơi thuốc dài từ từ nhả khói. Anh lắc đầu:

- Từ lúc Bảo Vy đi lấy chồng là anh xem như đã mất cô ấy thật rồi.

Thoại My thốt lên một cách giận dữ:

- Và bây giờ hai người vẫn còn lén lúc gặp nhau.

- Chúng tôi gặp nhau công khai chứ không có gì là lén lúc cả.

Thoại My gắt lên:

- Nhưng hai người làm như vậy là có lỗi với anh trai tôi.

Lê Phương thở dài:

- Điều tôi lo lắng bây giờ chị dâu cô đó

- Sao, anh biết sợ rồi à?

- Sợ cho tôi thì không mà chỉ sợ phiền phức cho Bảo Vy

- Nếu anh thật sự yêu chị ấy thì anh hãy hi sinh để người yêu mình được hạnh phúc.

- Thì anh đã làm rồi.

Thoại My lắc đầu:

- Anh đang dối người và cũng lừa dối con tim của mình. Anh vẫn còn yêu chị Bảo Vy và ngược lại.

Lê Phương từ chối:

- Không, không Bảo Vy không còn yêu anh, cô ấy rất yêu chồng. Bởi vì Chân Hưng là một người chồng tốt.

Thoại My nhìn trừng vào mắt anh:

- Biết vậy sao anh còn hẹn hò chị ấy mãi thế?

- Chúng tôi vẫn còn một chút tình bạn trong nhau chứ?

- Tình bạn ư? Liệu giữa hai người có giữ được nguyên vẹn tình bạn không, hay chỉ lợi dụng tình bạn.

- Nói như vậy là cô xem thường tôi và xem thường cả chị dâu mình.

Thoại My bật cười:

- Anh bảo tôi nghĩ tốt về hai người ư? Làm như vậy có bất công với anh tôi không?

Lê Phương nhún nhùng:

- Cô có thể nghĩ thoáng một chút được không?

Thoại My cười mím?

- Nếu tôi không nghĩ đến hai người thì có lẽ giờ này anh không thể đứng yên đâu.

Lê Phương hơi nhú mày:

- Cô có biết ai là Trâm Anh không? Và quan hệ giữa cô ta và Chấn Hưng là gì?

Hơi chút bất ngờ, Thoại My hỏi lại:

- Sao anh lại nhắc đến Trâm Anh. Cô ấy như thế nào?

Lê Phương thở hắt ra:

- Chính cô ấy báo cho Chấn Hưng đấy!

- Vậy à?

- Cô sao vậy?

Thoại My nói tránh:

- Tôi không sao nhưng có điều này tôi muốn nói với anh.

Lê Phương lạ lẫm:

- Cô cứ nói tôi nghe!

- Hà Mẫn rất yêu anh đấy. Anh nên quan tâm đến chị ấy.

Thở dài Lê Phương lắc đầu:

- Tôi biết mình phải làm gì rồi. Nhưng mà...

- Anh đừng biện lý do gì cả.

- Vậy còn cô, cô nghĩ sao về tôi thế?

Thoại My nói nhanh:

- Tạm thời tôi chưa thể kết luận được.

- Tốt. Dù sao tôi cũng cảm ơn cô về sinh nhật của tôi.

Cười buồn Thoại My lắc đầu.

- Chuyện nhỏ thôi. Tôi mang ơn anh quá nhiều nên muốn thể hiện cái gì đó để hầu trả ơn thôi.

- Cô khách sáo rồi đó!

Mím môi Thoại My hơi cúi đầu. Thật ra anh không hiểu được lòng em đâu Lê Phương. Em yêu anh vô cùng.

- Cô sao vậy?

- Tôi không sao.

Lê Phương quay lưng:

- Tôi đi ngủ đây.

Thoại My nhìn theo dáng của anh. Lê Phương chắc buồn và lo lắng. Bởi cô biết anh đâu có khó khăn nghiêm khắc gì đâu. Bởi tim anh đã bị thương từ lúc Bảo Vy đi lấy chồng.

Bảo Vy ngồi trầm ngâm, mắt đăm đăm ngó về một hướng. Thủy Cúc thấy thái độ hôm nay của cô rất lạ, nên hỏi:

- Chị không sao chứ Bảo Vy?

Bảo Vy giật mình:

- Hả...

Thủy Cúc ngồi cạnh cô:

- Dường như hôm nay chị có chuyện buồn hả?

Bảo Vy gượng cười:

- Không có gì.

Thủy Cúc ôm vai cô:

- Chị giấu em phải không?

- Mắt chị đã phản bội lại chị rồi kìa.

Thở dài Bảo Vy nói:

- Chị và anh Chấn Hưng có chút hiểu lầm nhau.

- Hiểu lầm ư? Sao lại thế? Vậy chị nên giải thích cho anh ấy hiểu.

- Xem ra anh ấy khó lòng mà chịu tin chị.

Minh Trí đi vào:

- Thủy Cúc, em lên gặp giám đốc ngay đi.

- Có chuyện gì vậy anh?

Minh Trí xoa tay:

- Có trời mới biết.

Lo sợ, Thủy Cúc nói:

- Lại có chuyện gì nữa đây?

- Nhanh lên đi!

Thủy Cúc đi rồi, Minh Trí mới nói với Bảo Vy:

- Có người cần gặp chị ở phòng khách.

- Ai thế?

Minh Trí lắc đầu:

- Người này em chưa từng gặp bao giờ.

Bảo Vy lo lắng. Chẳng lẽ là anh sao?

Cô đi dần xuống cầu thang lòng hồi hộp lo sợ. Thấy Lê Phương, cô hỏi nhanh:

- Sao anh lại đến đây?

Lê Phương lo lắng hỏi:

- Em không sao chứ?

Bảo Vy biết anh đến đây chỉ vì lo cho cô:

- Em không sao, anh về đi.

Lê Phương nhìn Bảo Vy:

- Anh lo cho em quá. Chấn Hưng không làm gì em thật sao?

Bảo Vy run run giọng:

- Không có, anh an tâm đi?

La Phương thở dài:

- Anh xin lỗi!

- Sao anh lại xin lỗi em. Anh không có lỗi gì cả!

Lê Phương như bị day dứt.

- Anh không an tâm về em chút nào cả. Đêm ấy anh đi lang thang đến sáng mới về.

Bảo Vy kêu lên:

- Sao anh có thể tự hành hạ mình như vậy chứ?

- Vì anh biết em sẽ bị Chấn Hưng dày vò nhiều lắm.

Lắc đầu, Bảo Vy trấn an:

- Anh ấy là người hiểu lí lẽ anh an tâm đi!

Lê Phương lại kể:

- Hôm ấy, Thoại My cũng lên án anh và em nhiều lắm.

Bảo Vy nói giọng trầm buồn:

- Trong hoàn cảnh ấy ai mà chẳng trách được chứ.

- Nhưng anh và em trong sáng kia mà.

Cười buồn, Bảo Vy than:

- Nhưng rất tiếc chỉ có một mình em và anh hiểu mà thôi.

- Chấn Hưng là người rộng lượng anh ấy sẽ hiểu mà.

Bảo Vy thở dài:

- Em cũng mong như vậy.

Lê Phương bảo:

- Thôi em vào làm việc đi!

Bảo Vy lại nói:

- Anh quan tâm Thoại My giúp em nhé!

- Em thì lúc nào cũng quan tâm đến người khác cả.

- Em vào đây!

Lê Phương ra về, Bảo Vy nhìn theo anh mà lòng buồn man mác:

Thủy Cúc xuất hiện:

- Xem ra anh ấy cũng buồn ghê chứ nhỉ.

Bảo Vy tròn mắt nhìn Thủy Cúc:

- Em nói vậy là ý gì?

Thủy Cúc uốn lưỡi:

- Không, ý em muốn nói bạn chị vừa hiền vừa đẹp trai.

Minh Trí vừa bước vào liền lên tiếng hỏi Thủy Cúc:

- Em vừa khen ai đẹp trai và hiền thế?

Bảo Vy cười tủm tỉm:

- Ở đó mà phân minh kìa. Chị không biết đâu.

Nhưng Thủy Cúc đã bỏ đi xa rồi. Bảo Vy nói tiếp:

- Cô ấy xem ra rất yêu cậu rồi đấy.

Minh Trí cười khi:

- Điều này thì đã rõ rồi!

Bảo Vy thở dài:

- Tốt lắm rồi, cậu nên nuôi dưỡng tình yêu cho thật khéo.

- Em biết rồi chị!

Minh Trí cũng bỏ đi. Bảo Vy trở về phòng làm việc, tâm trạng cô vẫn có điều gì đó bất ổn.

Giờ nghỉ trưa, Thoại My tìm Bảo Vy. Thấy cô Thoại My kêu lên:

- Chị hai!

Bảo Vy giật mình quay quắc lại. Bảo Vy mấp máy đôi môi:

- Là em sao Thoại My:

- Em đây! Em cố tình tìm chị đây.

Bảo Vy chùng xuống, cô biết Thoại My tìm mình là có lý do nên nói:

- Mình vào quán uống nước đi em, chị có nhiều chuyện muốn nói với em.

Thoại My cho xe vào gửi, cô vào quán với chị dâu:

- Em thấy chị xanh xao quá! Chị không sao chứ?

Bảo Vy lắc đầu:

- Chị không sao. Nhưng hơi buồn.

Thoại My vào thẳng vấn đề:

- Anh hai hiểu lầm chị với anh Lê Phương.

- Đúng đây!

Thoại My hỏi một cách tò mò:

- Đêm ấy chị và anh Lê Phương tổ chức sinh nhật ở nhà hàng.

- Phải đó là do chị đề nghị.

- Chị đề nghị ư?

Ngược nhìn Thoại My bằng ánh mắt thâm quảng. Bảo Vy gật đầu:

- Chị là người có lỗi với anh ấy nhiều lắm.

- Dù thế chị cũng không nên làm như vậy.

Bảo Vy giải bày:

- Lòng chị trong sạch, chị không sợ bất cứ điều gì cả.

- Ai chứng minh cho chị điều đó.

- Con tim của chị.

Thoại My cười:

- Đơn giản vậy sao chị hai.

Bảo Vy gật đầu:

- Phải, cho dù quanh ta còn nhiều người ngờ vực.

Thoại My lo lắng.

- Chị sẽ đánh đổi lòng trong sạch ấy bằng cả hạnh phúc của chị đấy.

- Em không thể chia sẻ với chị được. Bởi em không rơi vào hoàn cảnh như chị.

Thoại My lo lắng:

- Anh hai có năng nhẹ gì chị không? Anh ấy.

- Theo em thì thế nào? Chị nói mãi mà anh vẫn không chịu tin chị nữa đấy!

Thoại My nói một câu công bằng.

- Chị cũng nên thông cảm cho anh. Đàn ông mà họ đâu dễ gì chịu nổi cảnh vợ mình ngồi nói chuyện với người khác mà người đó lại là tình địch của mình.

Bảo Vy tròn mắt:

- Em nói vậy có quá đáng hay không?

- Đàn ông ai cũng vậy thôi. Họ cố chấp và độc đoán ghê lắm!

Bảo Vy gật đầu tán thành:

- Em nói thì nghe cũng phải. Nhưng chị đã một lòng với anh rồi con gì.

Thoại My lo lắng:

- Em giúp được gì cho chị đây!

Bảo Vy cười buồn:

- Em hiểu chị là chị thấy vui lắm rồi.

- Chị hai à, em hiểu chị thôi được gì đây? Liệu anh hai có chịu tin em không?

Bảo Vy chán nản nói:

- Nếu như anh hai em vẫn không chịu tin thì chị cũng đành thôi.

-Nghĩa là sao?

- Biện pháp cuối cùng là phải chia tay mà thôi.

Thoại My tròn mắt:

- Chia tay ư? Sao phải đến nước ấy vậy chị?

Bảo Vy thở dài:

- Chứ sống làm sao đây hả em! Ba mình đối với chị thế nào em đã rõ. Giờ đến lượt anh hai em chị làm sao mà chịu nổi.

Thoại My an ủi:

- Em nghĩ vẫn còn có cách để giải quyết ổn thỏa thôi chị ạ!

- Chị thật sự mệt mỏi lắm rồi em ạ.

Đã đến giờ làm việc, Thoại My đứng lên.

- Em phải về đây, có gì chị nhớ gọi điện cho em.

Bảo Vy tiễn em ra ngoài cổng. Cô cũng quay về nơi làm việc, chưa khi nào Bảo Vy thấy chán nản như thế?